

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně JUDr. Kateřinou Štěpánovou, Ph.D., ve věci

žalobce: T. N. N.
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty
Vyšní Lhoty 234, 739 51 Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2024, č. j. OAM-1014/VL-VL17-VL15-PS-2024, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce domáhá přezkumu výše specifikovaného rozhodnutí žalovaného: žalovaný jím žalobce zajistil v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Dobu trvání zajištění žalovaný stanovil dle § 46a odst. 5 zákona o azylu do 17. 12. 2024 (dále též jen „napadené rozhodnutí“).

II. Relevantní skutková zjištění vyplývající z obsahu správního spisu

2. Dne 30. 7. 2024 žalobce kontrolovala hlídka policie v rámci pobytové kontroly. Zjistila, že žalobce nevycestoval ve stanovené lhůtě z území členských států EU na základě dříve vydaného rozhodnutí o vyhoštění (rozhodnutí Krajského ředitelství Policie Praha ze dne 16. 2. 2024, č. j. KRPA-57623-16/ČJ-2024-000022-SV, právní moc k 27. 2. 2024, lhůta k vycestování stanovena do 13. 3. 2024). Lustrací příslušný policejní orgán dále zjistil, že žalobce nemá na území České republiky žádné oprávnění k pobytu a že se nachází v evidenci nežádoucích osob (ENO) s platností do 31. 12. 1999.
3. Téhož dne (30. 7. 2024) rozhodla cizinecká policie o zajištění žalobce dle § 27 odst. 1 písm. d) a odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Žalobce při podání vysvětlení dne 30. 7. 2024 sdělil, že v zemi původu má bývalou manželku a tři děti, na území států EU nemá žádné rodinné příslušníky. Do České republiky nejprve přicestoval dne 13. 8. 2022 na základě uděleného polského víza s platností od 17. 8. 2022 do 15. 5. 2023. V Polsku požádal o pobyt dne 7. 10. 2022; neví, jak a zda bylo o jeho žádosti rozhodnuto. Uvedl, že po dobu pěti měsíců pracoval a pobýval v Polsku, poté odjel do České republiky, kde rovněž pracoval. Ví, že mu bylo uděleno rozhodnutí o správním vyhoštění; domníval se však, že má vycestovat „jen“ z České republiky, nikoli z území států EU. Po udělení správního vyhoštění vycestoval do Polska, kde pobýval asi 3 měsíce. V červnu 2024 se vrátil do České republiky, pobýval v Praze a pak v Třebíči, čekal na práci.
4. Na základě uvedených zjištění cizinecká policie žalobce zajistila dne 30. 7. 2024 dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), na dobu 60 dnů.
5. Dne 31. 7. 2024 podal žalobce žádost o mezinárodní ochranu.
6. Dne 1. 8. 2024 vydal žalovaný rozhodnutí o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců. Konstatoval, že žalobce po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z února 2024 pobýval v Polsku, ačkoli k tomu nebyl oprávněn, a od června 2024 i v České republice. Z jednání žalobce vyplývá, že požádal o mezinárodní ochranu až po zadržení policií a rozhodnutí o svém zajištění. Žalovaný konstatoval, že žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce pouze ve snaze oddálit, zmařit či znemožnit realizaci již uděleného správního vyhoštění. Zemi původu opustil z ekonomických důvodů. Žalovaný usoudil, že z důvodu efektivní kontroly na průběhem správního řízení je zapotřebí zajistit dostupnost žalobce v jeho průběhu a že je dána obava z jeho útěku a přerušení kontaktů s orgány veřejné správy. O neúčinnosti zvláštního opatření v případě žalobce svědčí nejen jeho vědomé nerespektování právního řádu, ale také jeho zjevně účelové jednání spočívající v tom, že se mezinárodní ochrany začal domáhat teprve po svém zajištění a poté, co nerespektoval udělené správní vyhoštění, které se tak stalo reálným. Žalobce též uvážil o individuálních okolnostech žalobcova případu.

Závěrem žalovavý odůvodnil délku zajištění. Dle žalovaného je žalobce oprávněn v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany měnit důvody své žádosti, a proto nelze vyloučit, že jeho žádost bude zapotřebí posuzovat z hlediska naplnění podmínek předpokládaných § 12 až 14b zákona o azylu, nikoliv postupovat dle § 16 odst. 1 písm. g) téhož zákona. Stanovil tak dobu zajištění v délce do 17. 12. 2024, tj. 138 dnů odpovídající základní lhůtě pro vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany při respektu k § 27 odst. 1 zákona o azylu a s připočtením lhůty pro podání žaloby, lhůty pro rozhodnutí o jejím odkladném účinku, jakož i lhůty pro doručování.

7. Dne 6. 8. 2024 žalobce poskytl údaje k žádosti o mezinárodní ochranu a téhož dne proběhl i pohovor k žádosti. Ze sdělení žalobce vyplývá, že zemi původu opustil z ekonomických důvodů v srpnu 2022, vycestoval do Polska a následně v lednu 2023 přijel do České republiky. Ve Vietnamu má dluhy, nemá žádné zázemí, obává se případného zadržení. V České republice chce zůstat a vydělat si peníze.
8. Ze správního spisu je dále patrné, že žalobce v Polsku nepožádal o mezinárodní ochranu. Jeho žádost o dočasný pobyt ze dne 7. 10. 2022 polské orgány zamítly dne 18. 4. 2024.

III. Žaloba

9. Žalobce nesouhlasí se stanovenou dobou zajištění. Má za to, že není náležitě odůvodněna odkazem na konkrétní situaci žalobce. Dle žalobce je postup žalovaného, který stanovil tak vysokou délku zajištění v rozporu se smyslem samotného institutu zajištění, resp. institutu prodloužení délky zajištění. Rozhodnutí je v tomto ohledu obecné a formulářové, proto i nepřezkoumatelné.
10. Žalobce rovněž namítá, že žalovaný nesprávně a nedostatečně posoudil možnost uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Vyhodnocení použitelnosti těchto opatření ze strany žalovaného považuje za nesprávné a šablonovité. Žalovaný se dle žalobce nedostatečně zabýval otázkou, zda existuje individuální, objektivní a oprávněný důvod zajištění žalobce. Žalovaný nerespektoval podmínky přiměřenosti a nezbytnosti. U žalobce není obava, že by s žalovaným nespolečně pracoval. V případě uložení zvláštního opatření by bydlel a zdržoval by se v Pobytovém středisku Havířov.
11. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí

IV. Vyjádření žalovaného

12. Ve vyjádření k žalobě žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.
13. Své rozhodnutí považuje za dostatečně konkretizované a individualizované s odkazem na pobytovou historii žalobce. V podrobnostech odkázal na obsah spisového materiálu.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, jež jeho vydání předcházelo. Napadené rozhodnutí nahlédl i v intencích závěrů rozsudku Soudního dvora EU ve věcech C-704/20 a C-39/21 *Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* ze dne 8. 11. 2022. Nezjistil přitom takové vady, k nimž by byl povinen přihlídnout i bez návrhu nebo které by způsobovaly jeho nicotnost (srovnej § 76 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“).
15. Dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**.
16. Jádrem přezkumu v souzené věci je rozhodnutí o zajištění žalobce coby žadatele o mezinárodní ochranu podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, a to z pohledu stěžejních žalobních námitek žalobce brojících proti stanovené délce zajištění a absenci aplikace § 47 zákona o azylu.
17. Dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu může ministerstvo *v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*
18. Dle § 46a odst. 5 ministerstvo v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění, kterou lze prodloužit, a to i opakovaně, nejdéle na 180 dnů.
19. Dle § 47 odst. 2 téhož zákona může žalovaný rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, *jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.* Mezi zvláštní opatření, jejichž uplatnění je třeba zvážit před vydáním rozhodnutí o zajištění podle citovaného ustanovení, patří povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném žalovaným nebo povinnost osobně se hlásit žalovanému ve stanovené době (§ 47 odst. 1 zákona o azylu).

V. 1. Ke stanovení doby trvání zajištění

20. Účel zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je z povahy věci provázán s délkou řízení o mezinárodní ochraně. Jak konstatoval kasační soud v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, zpravidla „nelze osobu zajistit na dobu kratší, než je doba řízení o mezinárodní ochraně, přičemž opačný postup by vedl ze zmaření účelu institutu zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.“
21. Stanovení doby zajištění je tedy zdůvodněno předpokládanou délkou řízení o mezinárodní ochraně. V nynější věci nelze dovodit, že by žalovaný překročil limity správního uvážení. Nejvyšší správní soud k tomu v usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A

25/2002-42, publ. pod č. 950/2006 Sb. NSS uvedl, že „správní uvážení je v první řadě vždy limitováno principy vyplývajícími z ústavního pořádku České republiky; z nich lze vyvodit, že i tam, kde vydání rozhodnutí závisí toliko na uvážení správního orgánu, je tento orgán omezen zákazem libovůle, příkazem rozhodovat v obdobných věcech obdobně a ve stejných věcech stejně (...), tj. principem rovnosti, zákazem diskriminace, příkazem zachovávat lidskou důstojnost, jakož i povinností výslovně uvést, jaká kritéria v rámci své úvahy použil, jaké důkazní prostředky si opatřil, jaké důkazy provedl a jak je hodnotil, a k jakým skutkovým a právním závěrům dospěl.“ Jen z těchto hledisek tak může soud stanovení doby zajištění přezkoumat, přičemž v případě přezkumu stanovení doby zajištění patří k těmto kritériím rovněž přiměřenost délky zajištění.

22. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal aspekty řízení o mezinárodní ochraně, resp. poukázal na skutečnost, že žalobce v postavení žadatele o mezinárodní ochranu může měnit důvody své žádosti v průběhu probíhajícího správního řízení. Důvody žádosti o mezinárodní ochrany pak předurčují rozsah a způsob posuzování žádosti o mezinárodní ochrany ze strany správního orgánu, neboť mohou vést k nutnosti posouzení vznesené žádosti o mezinárodní ochranu z pohledu podmínek a kritérií předpokládaných v § 12 až 14 b zákona o azylu.
23. Žalovaný poukázal na maximální možnou délku azylového řízení ve smyslu § 27 zákona o azylu. Zohlednil dále lhůtu pro podání žaloby a dobu pro rozhodnutí o případné žádosti o odkladném účinku žaloby za situace, kdy tato nemá odkladný účinek ze zákona. Kalkuloval také s lhůtou pro doručování. Takto dospěl k závěru, že je možno žalobce zajistit maximálně na dobu 140 dnů (90 dnů pro prvotní rozhodování o žádosti o mezinárodní ochranu + 15 dnů pro podání žaloby + 30 dnů představující lhůtu pro rozhodnutí soudu o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě + 5 dnů pro doručování). Lhůtu v případě žalobce stanovil v délce 138 dnů.
24. Žalobce v nyní projednávané věci nenamítal žádné konkrétní okolnosti, které by žalovaný při stanovení délky zajištění opomenul zohlednit a které by činily zdůvodnění této stanovené doby nepřiměřeným či nepřezkoumatelným. Setrval z hlediska formulace žalobní námitky pouze v obecné rovině.
25. Krajský soud považuje zdůvodnění doby zajištění v posuzované věci s ohledem na dostupné zdroje žalovanému a vzhledem k závěrům vysloveným v rozsudku ze dne 23. 1. 2019, č. j. 1 Azs 363/2017–38, či ze dne 7. 2. 2019, č. j. 1 Azs 316/2017-43, za dostatečné. Aplikace správního uvážení při rozhodování o stanovení délky trvání zajištění nalezla odraz v odůvodnění rozhodnutí. Soud mohl přezkoumat, zda správní orgán správního uvážení nezneužil či nepřekročil jeho meze. V řízení o žalobě proti rozhodnutí o zajištění cizince a stanovení délky trvání zajištění soud ve správním soudnictví totiž hodnotí postup správního orgánu a zkoumá, zda uvážení správního orgánu o stanovení doby zajištění nevybočuje ze zákonem stanovených mezí, má oporu ve zjištěném skutkovém stavu a není svévolné (srov. přiměřeně rozsudek ze dne 2. 11. 2011, č. j. 1 As 119/22011–39, týkající se stanovení prodloužení doby zajištění, jehož závěry jsou použitelné i v nynější věci). Uvedeným požadavkům napadené rozhodnutí vyhovuje.

26. Pro úsudek o tom, že je stanovení doba zajištění v případě žalobce ob stojí a není extenzivní, je podstatné i to, že za situace, kdy by o mezinárodní ochraně žalovaný rozhodl dříve, než stanovená doba zajištění uplyne, odpadl by zákonný důvod trvání zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu (zajištění tak bude ukončeno).
27. Závěrem není od věci poukázat na možnost periodického přezkumu důvodů zajištění. V této souvislosti nerozumí krajský soud poznámce žalobce „o pasivitě žalovaného při přezkumu trvání důvodů zajištění“. V nynější věci soud přezkouvává „prvotní“ rozhodnutí o zajištění cizince, nikoli rozhodnutí o žádosti o propuštění ze zajištění. Žalobce je oprávněn v zajištění požádat žalovaného o opětovné posouzení důvodů zajištění dle § 46a odst. 10 zákona o azylu, o čemž byl řádně poučen v rozhodnutí žalovaného, a žalovaný je povinen v zákonných lhůtách o žádosti žalobce rozhodnout. Budoucí pasivitu žalovaného při takovém rozhodování nelze jakkoli presumovat.
28. Krajský soud k tomuto bodu uzavírá, že při stanovení doby zajištění žalovaný nevybočil z mantinelů správního uvážení, napadené rozhodnutí v této části považuje soud za dostatečně a přezkoumatelně odůvodněné. Jsou v něm popsány okolnosti svědčící stanovení doby zajištění.
29. Krajský soud dodává, že rozhodnutí žalovaného v části stanovení doby zajištění je souladné i s recentním rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024, č. j. 9 Azs 38/2024-50, podle něhož nelze dobu zajištění stanovit na maximální délku pouze s odůvodněním, že řízení ve věci mezinárodní ochrany může dle § 27 odst. 1 písm. a) uvedeného zákona trvat až šest měsíců. Takto žalovaný v souzené věci nepostupoval. Naopak zákonným a přezkoumatelným způsobem odůvodnil, proč v případě žalobce stanovil dobu zajištění žalobce do 17. 12. 2024.

V. 2. K uložení zvláštních opatření

30. Krajský soud přezkoumal i úvahy žalovaného týkající se nezbytnosti zajištění, včetně hodnocení nemožnosti uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu a tyto považuje za dostatečné a přezkoumatelné. Napadené rozhodnutí ob stojí v konfrontaci se žalobními námitkami. Je zcela nepochybné, že zajištění cizince znamená významný zásad do základních práv jednotlivce na nedotknutelnost jeho osoby a na osobní svobodu. Jde o citlivý zásah, jenž je akceptovatelný pouze za podmínek stanovených zákonem a v souladu s ústavním pořádkem. V projednávané věci byl žalobce napadeným rozhodnutím zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Podmínky tohoto zajištění obsahuje shora citované zákonné ustanovení, přičemž předpokladem takového zajištění je, že vůči cizinci nelze uplatnit zvláštní opatření podle § 47 odst. 1 zákona o azylu.
31. Ze správního spisu v projednávaném případě přitom vyplývá, že před podáním žádosti o mezinárodní ochranu, resp. před vydáním napadeného rozhodnutí, již byl žalobce pravomocně vyhoštěn z území státu EU, rozhodnutí o správním vyhoštění ovšem nerespektoval. Žalobce byl proto zajištěn dle § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců.

32. Žalovaný v rozhodnutí poukázal na to, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu až poté, co byl zajištěn Policií České republiky za účelem realizace správního vyhoštění a poté, co uložené správní vyhoštění nerespektoval. Popis „příjezdové historie“ žalobce podaný žalovaným žalobce nikterak nezpochybnil či nevyvrátil. Je proto na místě se tázat, proč žalobce žádá o mezinárodní ochranu až v České republice, když v předchozím období pobýval a pracoval v Polsku a následně opět i v České republice, a to bez pracovního oprávnění a poté, co mu bylo uděleno správní vyhoštění z území EU, a nacházel se tak v evidenci nežádoucích osob (ENO). Sám žalobce se netajil tím, že o azyl žádá pouze za účelem legalizace svého pobytu; aby zde mohl žít a pracovat. Pokud by vskutku byly důvodem odchodu žalobce ze země původu obavy z pronásledování nebo vážné újmy, jak to předpokládá zákon o azylu, pak lze postup žalobce označit minimálně za nelogický. Žalobce ostatně žádné objektivní překážky svého vycestování do vlasti neuvedl, pouze sdělil, že nemá dostatek peněz na splácení dluhů ve Vietnamu. Žalobce pak v České republice nemá žádné sociální a rodinné vazby, ty se nacházejí na území Vietnamu (nezletilé děti). Žalobce není v České republice nikde hlášen k pobytu. Žalobce je zdravotně v pořádku.
33. Krajský soud se světle těchto skutkových zjištění ztotožňuje se závěrem žalovaného, že žádost o udělení mezinárodní ochrany žalobce podal pouze s cílem vyhnout se již udělenému vyhoštění, kterou žalovaný opřel také o skutečnosti sdělené samotným žalobcem. Ze správního spisu nevyplývá žádná překážka bránící žalobci v dřívějším podání žádosti o mezinárodní ochranu. Je zcela evidentní, že žalobce měl dostatek času se volně pohybovat po území Evropské unie a podat žádost o udělení mezinárodní ochrany u příslušného orgánu. Prvky účelovosti konstatované žalovaným tak bezpochyby popisované chování žalobce nese. Krajský soud na tomto místě pro úplnost doplňuje, že účelem § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu je „*zajištění efektivní kontroly nad průběhem správního řízení o vyhoštění v situaci, kdy cizinec během řízení uplatní své právo požádat o mezinárodní ochranu*“, což Nejvyšší správní soud potvrdil např. v rozsudcích ze dne 15. 2. 2017, č. j. 10 Azs 284/2016–35, nebo ze dne 28. 2. 2017, č. j. 4 Azs 9/2017–31.
34. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žalovaný přistoupí k zajištění mj. za splnění podmínky, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění.
35. Za těchto okolností je podle názoru krajského soudu vyloučeno použití mírnějších prostředků, neboť zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu předpokládá, že se žadatel o mezinárodní ochranu těmto zvláštním opatřením podřídí a že je bude dodržovat. V souzené věci je důvodné se domnívat, že jejich uložení nebude dostatečné k zabezpečení účasti žalobce jakožto žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Krajský soud souhlasí se závěrem žalovaného, že použití zvláštních opatření předpokládaných § 47 zákona o azylu by v případě žalobce nebylo účinné.
36. Byť lze v obecné rovině lze přisvědčit žalobci, že uložení zvláštních opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu mají přednost před zajištěním cizince v zařízení pro zajištění cizinců, v souzené věci byl aplikován zajišťovací důvod předpokládaný § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu, k jehož souvztažnosti s § 47 zákona o azylu se již opakovaně vyslovoval Nejvyšší správní soud. Kupříkladu v rozsudku ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48, Nejvyšší správní soud krom dalšího uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření nelze

odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. V rozsudku ze dne 27. 2. 2019, č. j. 6 Azs 351/2018–32, Nejvyšší správní soud nepovažoval za nesprávný postup, kdy žalovaný správní orgán zčásti ztotožnil důvody pro samotné zajištění s důvody vedoucími k závěru o nemožnosti využití zvláštních opatření.

37. Je tak možno shrnout, že se v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu lze setkat s častějším vyloučením možnosti uložení zvláštních opatření než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Mezi zákonné předpoklady zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu patří také nemožnost účinně uplatnit zvláštní opatření podle § 47 téhož zákona.
38. Krajský soud připomíná, že zvláštní opatření lze považovat za účinná, pokud jimi lze dosáhnout daného konkrétního účelu zajištění bez fyzického zajištění žadatele. K uložení zvláštních opatření (je-li to možné), má být vždy přistoupeno namísto významného a citelného zásahu do práv, jakým je omezení osoby na osobní svobodě. V této souvislosti lze přiměřeně odkázat také na závěry rozšířeného senátu vyslovené v usnesení ze dne 28. 2. 2017, č. j. 5 Azs 20/2016–38, č. 559/2017 Sb. NSS, podle kterého *„možnost aplikace zvláštního opatření namísto zajištění cizince a tomu korespondující úvahy správního orgánu budou nutně záviset na důvodu zajištění“*. Byť se toto usnesení vztahovalo ke vztahu zvláštních opatření a zajištění podle zákona o pobytu cizinců, logická vazba mezi oběma instituty je v obou zákonech obdobná.
39. Podle krajského soudu je stran neúčinnosti zvláštních opatření podstatné, že žalobce ve správním i azylovém řízení uvedl svůj původní záměr Českou republikou pouze pracovat. S ohledem na nulové vazby k osobám na území České republiky, nejasné finanční poměry žalobce i jeho předchozí přístup k uloženému správnímu vyhoštění. Je pravděpodobné, že by po propuštění ze zařízení pro zajištění cizinců zamířil do ilegality, aby ve svém záměru pokračoval. Žalobce rovněž připustil, že nemá dostatečné finanční prostředky.
40. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. S ohledem na to, že do České republiky přicestoval nelegálně a výše popsaným způsobem, nemá v České republice a na ni žádných vazeb, přičemž jednoznačně deklaroval úmysl prostřednictvím azylového řízení pouze legalizovat svůj pobyt v České republice, nerespektoval pravomocné rozhodnutí o vyhoštění, nebyl zde žádný rozumný důvod domnívat se, že by se dobrovolně zdržoval na jakémkoli místě v České republice a spolupracoval se správními orgány. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 2. 2011, č. j. 5 A 33/2011–18, tak v projednávané věci absentovala.
41. Odůvodnění napadeného rozhodnutí v otázce potencionálního uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu nelze po posouzení krajským soudem považovat ani za nepřezkoumatelné z důvodu obecnosti a neposouzení individuálního případu žalobce. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný shrnuje příjezdovou historii žalobce, poukazuje na jeho pobyt na území Polska i České republiky po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Rovněž je zřejmé, že důvodem nutnosti zajištění žalobce je možná účelovost žádosti o mezinárodní ochranu vznesené žalobcem teprve v reakci na zajištění. Uvedená

hlediska považuje krajský soud coby důvody předpokládané neúčinnosti uložení zvláštních opatření za dostačující v souladu s rozhodovací praxí správních soudů. Za všechny odkazuje kupříkladu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 Azs 469/2020–33.

42. Soud se zabýval i osobními poměry žalobce a jeho možnou budoucí spoluprací se správními orgány. Z obsahu správního spisu i napadeného rozhodnutí plynou též důvody pro to závěr o tom, že žalobce se státními orgány nebude adekvátně nespolupracovat.
43. Za těchto okolností shledal krajský soud, že odůvodnění napadeného rozhodnutí s přihlédnutím k obsahu spisu za dostačující. Obstojí i při posouzení v testu nezbytnosti a proporcionality. Propuštěním žalobce ze zajištění v případě aplikace zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu není dle názoru krajského soudu předpoklad, že by žalobce spolupracoval se správním orgánem a že by tak zvláštní opatření plnilo svůj účel a propuštěním žalobce ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení.

VI. Závěr a náhrada nákladů řízení

44. Ze všech shora uvedených důvodů soud žalobu jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
45. Podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. nepřiznal soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu.

Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 22. srpna 2024

JUDr. Kateřina Štěpánová, Ph.D.
samosoudkyně